

Bludný kořen

Petr Krotký (čestné uznání v I. kategorii)

Les je příjemné místo, když se díváte do korun jehličnanů, a ne na zem plnou odpadků. Ten vzduch, ta vůně mízy, ta příroda, ten živel, ta nová zpráva. Ó pozor, přišla mi zpráva! Do lesa bych měl chodit častěji, vypadá to, že tu je dobrý signál. Hm, jen nabídka od CHIPU. Ale na druhou stranu, zajímavé předplatné, stojí jen 200 korun. No, nekup to. Ano, předplatit, ne žádné zobrazit on-line. Tak a je to. No, můžu se ještě podívat, jaké je dnes venku počasí, když už mám ten mobil v ruce. Hm, prší, ještě že jsem v lese, jinak bych musel být mokřej jak EEHH!!!? Co to bylo? O něco jsem zakopl. Vypadá to jako kořen. No jó. To je kořen tohoto stromu. Teda, kdybych nebyl pověřivý řekl bych, že asi bludný kořen. Málem jsem si zlomil nohu. A mobil? Uf, neupustil jsem ho. Ale zhasl, asi vybitá baterka, nebo co. Radši ho dám do kapsy.

No, a kde to vlastně jsem? Asi jsem se ztratil. Nevadí, prostě se otočím a půjdu ve vlastních stopách EEHH!!!? Co to bylo? O něco jsem zakopl. Vypadá to jako kořen. No jó. To je kořen tohoto stromu. Teda, kdybych nebyl pověřivý, řekl bych, že jsi bludný kořen. Málem jsem si zlomil nohu. Ještě, že jsem v ruce nedržel mobil, to bych ho určitě rozbil. No a nebýt v tak skvělé formě, pěkně bych si namlel. A kde to jsem?! Jsem ztracený. No nic. Prostě půjdu tak dlouho, dokud nevyjdu z lesa. Nebo dokud nepojdu. A co mobil? Ten už posel. Začíná tu být víc a víc temno. A ty skřeky, co se tady ozývají. Houkání, ječení, syčení. Táhle je nějaká mýtina. Pěkně prosvětlená. A chaloupka, vypadá jako z perníku. Ne, počkat, ten perník je namalovaný a moc se nepoved.

Konečně jsem pryč z toho temného lesa, tady je tak hezky. U chaloupky někdo sedí. Půjdu blíž, jen tak pozdravit. Tady je ale krámů. Hrnc, nebo spíš kotel, lopata a něco jako gril. Na stoličce před verandou sedí nějaká postarší ženská a vypadá, že spí. Má na sobě zástěru a šátek na hlavě. Nejdřív si decentně odkašlu a pak ji oslovím: „He hehm!“ Nic. „Dobrý den!“ Bába najednou vyskočila s otevřenou pusou, vydala ze sebe nějaký skřek údivu a zmizela v síťkovaných dveřích domu. Po chvíli se vrátila, pomalu došla až ke mně a povídá: „Dobrej.“ Hlas má stejný jako nenamazané staré dveře. A teď, když jí líp vidím do tváře, zjišťuji, že má menší knír a větší nos. „Než budu pokládat otázky,“ povídá ta hnusná baba, „cítím menší magické záření z tvé kapsy.“ A natáhla ke mně ruku, dlaní nahoru. „To bude asi můj telefon, babičko. Půjčil bych vám ho, ale je vybitý, takže vám k ničemu nebude!“ Doufám, že jsi to slyšela, protože víc nahlas už mluvit nemůžu. Babka si telefon prohlédla, zavrtěla hlavou a řekla: „V druhé kapse.“ „Ale tam mám jenom karamelky!“ A bába

ukazováčkem na natažené dlani párkrát zakývala. Tak jsem jí je dal. Lačně po nich chňapla, odkulhala na stoličku a začala houpat nohama a cucat karamelku. „Myslím, že jste se mě na něco chtěla zeptat.“ „Překročil jsi bludný kořen, že?“ „No já sem se jen ztratil a chtěl bych se zeptat, kudy ven z lesa?“ „Překročil, překročil: kyš kyš. Jestli to ještě nevíš, překročil si bludný kořen, a tak ses ztratil. A já jsem čarodějnice. A tohle je moje perníková chaloupka. Teda byla. Víš, poslední dobou sem nikdo nezabloudil, takže tu byla celkem nuda a perník ležel ladem...“

Cože, čarodějnice? To by asi vše vysvětlovalo. Co když umí čarovat? Měl bych radši utéct. Ale co když umí číst myšlenky? Tak se jí prostě zeptám. Za to nic nedám. „Em, takže vy jste čarodějnice. Umíte číst myšlenky?“ „Ne, ale umím číst.“ „Aha --- tak fajn. No a povíte kudy z lesa?“ „Počkej. To není jen tak: kudy z lesa. Tu cestu si musíš zasloužit.“ „Dal jsem vám karamelky.“ „Jó, ty jsou moc dobrý, děkuju. Jenže tys měl zrovna v kapse, to by bylo moc snadný.“ „To mi nemůžete poradit cestu jako každý normální člověk?“ „Bydlím v rozlámané chatrči, odříznuta od světa, na mýtině v lese a posledních dvě stě let se bavím tím, že zkouším, jak daleko doplivnu. Připadám ti jako normální člověk?“

„Takže, co je to vlastně za úkoly?“ „Úkol první: Můj zub se kýve, mám uvolněný kořen. Nemůžu nic kousat na pravé straně.“ „Chcete ho vytrhnout?“ „Ale ne. Chci, abys ho pomocí kouzel napravil!“ „Ale já neumím čarovat.“ „A já zas neumím německy, ale co není, může být. Mám v domku v kuchyni, nejspíš někde na polici, takovou knihu. Jmenuje se nějak takhle, ehm: *Jak čarovat – pro začátečníky*, nebo: *Sto a jedno kouzlo*.“ „A proč si ten zub nespravíte sama? Vy jste čarodějnice.“ „Když chceš něco začarovat, musíš na to vidět a já tu nemám zrcadlo a do huby si nevidím.“ „No, tak dobře.“

Šel jsem do domku a hned našel kuchyni. Nebyla moc uklizená. Jedna police tam opravdu byla. A na polici kniha. Byla to kniha čar a kouzel. Byla velká a zaprášená. Když jsem ji otevřel, byly v ní náčrty různých oblud. „Tu ne. To je moje rodinná kronika,“ řekla baba. Nejspíš šla tajně za mnou. „A kterou?“ zeptal jsem se. „Tuhle,“ ukázala, načež došla k polici a sáhla po malém sešitě, na kterém předtím ležela kronika. „Vypadá pořád stejně. Na, najdi si tam kouzlo na spravení zubu.“ Kouzlo jsem našel hned, docela snadno. Jmenovalo se *re sarcio dentalgia*. Vyšel jsem ven a bába už tam čekala na stoličce s otevřenou pusou. „A neměl bych mít nějakou hůlku, nebo něco?“ „Ne. Stačí, když to kouzlo řekneš a rukama budeš máchat tak, jako bys chytal mouchu. A stůj při tom na jedné noze, jinak se to nepovede!“ Jednu nohu jsem zvedl nad zem, začal máchat rukama a zaklínadlo odříkal. Myslel jsem, že se nic nestalo, ale bába sebou trochu šklubla, a pak se začala trochu

pochechtávat: „Už to nebolí. Zabralo to. Vlastně jsi ani nemusel máchat těma rukama a stát na jedné noze, ale byla to aspoň nějaká zábava tě sledovat.“

„No, to by bylo. Tak, co je druhý úkol?“ „Druhý úkol, druhý úkol.“ „Víte, ne že bych někam spěchal. To ne. Ale už dlouho mi nefunguje telefon a začínám být z toho dost nesvůj.“ „Prosím tě, chvílku bez toho vydržíš. Na mě nesmíš spěchat.“ „Já jen, že čas jsou peníze. A peníze jsou dnes všechno.“ „Vážně!?,“ dovtípila se baba. „I štěstí jsou peníze?“ „No, myslím, že ano.“ „Hloupost,“ křikla baba a začala přecházet z jedné strany na druhou. „Máš-li bohatství, jsi chudák: jak osel, jenž se shýbá pod nákladem, vlečeš své poklady jen kousek cesty a smrt je složí. To byl Shakespeare.“

Přestala pobíhat. „Shakespeare?“ podivil jsem se. „Ty jsi ale nevzdělanec. Willfried Shakespeare! Dramatik ze starých časů,“ pokárala mě. „A co je podle vás štěstí?!“ „Kořeny.“ „Né, další kořeny už ne.“ „Ale ano. Když někdo má kořeny, rodinu a tak. Je šťastný. Dříve lidi vydělávali, aby se najedli. Teď aby si nabili telefon.“ „Ale někteří lidé jsou šťastní, protože vydělávají dost peněz,“ namítl jsem. „Možná jenom na voko. Jinak ne,“ oponovala mi. „Jak to můžete vědět?“ „Dobře. Tak jinak. Představme si dvě osoby. Jedna, která je strašně bohatá. Ale nemá žádné kořeny, žádnou rodinu. A nemá se o to bohatství s kým podělit. Druhá, která si vydělává na jídlo a na ty základní potřeby, nějak bohatá není. Ale za to má přátele a rodinu, se kterou tráví hezké chvílky. Kdo myslíš, že je šťastnější?“ „Nó, to je těžké,“ odpověděl jsem nejistě. „Já myslím, že si myslíš, že osoba číslo dvě.“ „No, dobře možná máte pravdu,“ vzdal jsem se. „Neříkám, že peníze jsou špatná věc. To vůbec ne. Ale doopravdy šťastný být kvůli nim nemůžeš. Ke štěstí prostě potřebuješ někoho dalšího. Věř mi. Štěstí já jsem brala ve škole.“ „Asi máte pravdu. Ty jo. Nikdy bych neřekl, že někdo jako Vy bude citovat Shakespeara. A mám ten dojem, že byl William.“ „Na tom teď nesejde. Ty teď musíš už jít. A musíš hledat tu osobu, se kterou můžeš být šťastný. A nesmíš být chamtivý po penězích.“ „Dobře. A jak se odsud dostanu?“ „Musíš udělat salto a pak rozštěp.“ „Jo, jasně. Tak jak se odsud dostanu?“ „No jó,“ řekla babka, vzala zpod zástěry kožený měšec a nabrala z něj hrstku písku. „Pojď sem, zavři oči a zadrž dech.“ Zavřel jsem oči, zadržel dech a pak už jsem jen slyšel, jak se baba zhluboka nadechla a prskavě foukla do písku. Co to? Jsem zase v lese. A proč se tady tak válím? Á, moje hlava! To je bolest! Budu tam mít velkou bouli. Blbej kořen...